

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **R.H.**, zastoupeného JUDr. Vlastislavem Karlem, advokátem, se sídlem Chlumova 10, 130 85 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2009, č.j. DSH/8793/09

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2009, č.j. DSH/8793/09 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7 760,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Vlastislava Karla, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal u Krajského soudu v Plzni žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým Krajský úřad Plzeňského kraje *výrokem I. změnil* rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 22.6.2009, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) v bodě 8. a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2.500,- Kč a to tak, že v odstavci začínajícím slovy „Tímto jednáním obviněný řidič“ se slova § 47 odst. 7 nahrazují slovy „§ 41 odst. 7“ a v odstavci začínající slovy „tím spáchal přestupky proti bezpečnosti“ se slovo "přestupky" nahrazuje slovem „**přestupek**“ a slova „§ 22 odst. 1 písm. l)“ **se vypouštějí**. *Výrokem II.* podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen

správní řád) *ve zbytku* rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru dopravy a silničního hospodářství č.j. 5547/2008-ODSH-24 sp. zn. 561/08-VV ze dne 22.6.2009, kterým se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2.500,- Kč, *potvrdil*. Žalobce v odůvodnění žaloby konstatoval, že napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, co do právní kvalifikace skutku tak, že žalobce se údajně dopustil pouze přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích, zatímco přestupku podle písm. l) téhož ustanovení se nedopustil. Takovou změnu právní kvalifikace vyřešil pouze tím, že odkaz na ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích vypustil. Přestože uvedená změna v právní kvalifikaci skutku je důsledkem novely zákona o přestupcích, konkrétně jeho ust. § 22 odst. 1 písm. j), jedná se stále o aplikaci hmotného práva ve vztahu k určitému jednání, čímž tvoří příslušný skutek a v důsledku toho nelze tuto změnu právní kvalifikace „odbýt“ pouze vypuštěním odkazu na zákonné ustanovení, které nelze ať již z jakéhokoliv důvodu aplikovat, a to s odůvodněním, že jednání spočívající v údajném porušení § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, je již podřazeno ke spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích. Protože rozhodnutí správního orgánu I. stupně kvalifikovalo jednání žalobce rovněž s odkazem na ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, podle něhož se žalobce měl dopustit též jiného jednání, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), a kterým měl porušit zvláštní právní předpis a to aniž by takové jednání bylo vůbec specifikováno, mělo být toto rozhodnutí žalovaným zrušeno již z toho důvodu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nepřezkoumatelné. Nebylo tak na místě ze strany žalovaného, aby pouze příslušný odkaz vypustil, jako odkaz zřejmě nesprávně uvedený, jelikož u správního orgánu I. stupně se zjevně nejednalo o pouhou zjevnou nesprávnost, ale o nesprávnou aplikaci hmotného práva. V další části své žaloby žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného je již druhým rozhodnutím v téže věci vydaným a v řízení dosud nebyly odstraněny veškeré vady a nedostatky, které byly původně odvolacím správním orgánem shledány. I nadále správní orgán I. stupně nereagoval na některé výtky žalovaného a neřídil se jeho názorem a přesto však žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci řádně a že se jeho názorem při svém rozhodování řídil. S tímto vyhodnocením však žalobce nesouhlasí. Žalobce v další části žaloby konstatoval, že vychází ze závěrů žalovaného, podle kterých je mu kladeno za vinu pouze takové chování, kterým se dopustil přestupku tím, že podle § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. neumožnil policejnímu vozidlu Škoda Fabia bezpečný a plynulý průjezd. Žalobce dále tvrdil skutečnosti na jejichž podkladě rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné a to z části proto, že odvolací správní orgán a potažmo i správní orgán I. stupně, neprováděl dokazování v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, jelikož provedené důkazy zjevně nehodnotil jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a jelikož neúplně zjistil skutkový stav, pokud nezjišťoval bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící v prospěch žalobce. Současně žalobce považoval napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné z části proto, že je nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení, zejména v odvolání proti prvotnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nepřihlédl ke všemu co vyšlo v řízení najevo.

Z tohoto důvodu žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a současně též rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě vyjadřoval k jednotlivým žalobním výtkám. K tvrzení žalobce, že žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit pro nepřezkoumatelnost a neměl pouze vypustit přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích uváděl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že žalobce porušil ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Tomuto pak odpovídala i právní kvalifikace přestupku žalobce, který se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích. Kvalifikace jednání odvolatele jako přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pak neměla oporu ve spisovém materiálu právě s přihlédnutím ke změně přestupkového zákona s účinností od 1.1.2009. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí neuváděl, že by se jednalo o zřejmou nesprávnost nebo o chybu v psaní, ale v této souvislosti vytkl pochybení správnímu orgánu I. stupně a z tohoto důvodu jeho rozhodnutí změnil. Vzhledem k tomu, že v řízení byl projednán pouze jeden skutek nebylo na místě zastavení řízení pro přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a proto žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto právní kvalifikaci přestupku vypustil. Na samotné posouzení protiprávního jednání žalobce však pochybení správního orgánu I. stupně vliv nemělo. Není pochyb o tom, že žalobce porušil § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích. Z tohoto důvodu také žalovaný neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pouze přistoupil pouze k jeho změně. V další části vyjádření se žalovaný vyjadřoval ke způsobu hodnocení jednotlivých důkazů, které se týkaly výpovědi svědka S., svědkyně H. a ke způsobu hodnocení dalších hodnocených podkladů. Žalovaný napadené rozhodnutí označil za srozumitelné a přezkoumatelné a navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla soudem zamítnuta.

Z obsahu spisu správního orgánu krajský soud zjistil, že Městský úřad v Tachově dne 22.6.2009 rozhodnutím č.j. 5547/2008-ODSH-24 rozhodl, že obviněný R.H. je vinen tím, že dne 25.7.2008 v 18:45 hod. řídil na silnici II. třídy č. 230 v obci Chodová Planá ve směru jízdy od obce Mariánské Lázně osobní motorové vozidlo tov. zn. Volvo reg. zn. X. Na křižovatce odbočoval vlevo na silnici I. třídy č. 21 a přitom nedal přednost v jízdě vozidlu s právem přednosti v jízdě ve smyslu ust. § 41 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákona o silničním provozu) služebnímu vozidlu Policie ČR tov. zn. Škoda Fabia reg. zn. X, vlastníka Policie ČR, zprávy Západočeského kraje, které řídil V.S. a které jelo ze zapnutými výstražnými světly modré barvy. Na silnici I. třídy č. 21 v prostoru křižovatky došlo ke střetu vozidel, když vozidlo Policie ČR narazilo přední částí do zadní části vozidla značky Volvo. Tedy nedal přednost v jízdě vozidlu s právem přednosti v jízdě a způsobil dopravní nehodu se škodou na majetku. Tímto jednáním obviněný řidič Hanika, porušil ust. § 47 odst. 7 zákona o silničním provozu a tím spáchal přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v postupu správního orgánu, který nedostatečně zjistil

skutkový stav věci a na základě takto zjištěného stavu vyvodil i nesprávné závěry o jeho vině. Žalobce v odvolání uváděl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co již dříve vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo na základě odvolání žalobce zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. V takto následně vedeném řízení správní orgán nezohlednil jeho předchozí námitky ohledně postupu v dosavadním průběhu řízení a z větší části nepřihlédl k názorům a závěrům odvolacího orgánu. Odvolací orgán již při svém předchozím rozhodování v téže věci uváděl, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně by měl především popsat k jakému závěru dospěl, jaké důkazy a podklady považuje za věrohodné a také proč se ztotožnil s výpovědí jednoho účastníka dopravní nehody a naopak odmítl výpověď účastníka druhého a dále odůvodnění rozhodnutí by mělo obsahovat i vypořádání se s námitkami obviněného z přestupku. Odvolací orgán ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí uvedl, že pokud by správní orgán I. stupně uznal vinným odvolatele za nedání přednosti v jízdě vozidlu jedoucí po hlavní pozemní komunikaci, tedy bez ohledu na to, zda se jednalo o vozidlo s právem přednosti v jízdě, musel by se správní orgán I. stupně navíc zabývat otázkou, zda dopravní nehodu nezavinil řidič jedoucí po hlavní pozemní komunikaci. Tyto závěry odvolacího orgánu však správní orgán I. stupně do svého napadeného rozhodnutí výrazněji nepromítl. V odvolání dále uváděl, že správní orgán I. stupně pouze v duchu právního názoru odvolacího orgánu upřesnil právní kvalifikaci jednání obviněného, které podřadil pod ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu a zároveň do svého rozhodnutí promítl novelu přestupkového zákona týkající se ust. § 22 odst. 1 písm. i), neboť podle právní úpravy účinné od 1.1.2009 se nemohl obviněný dopustit přestupku podle § 22 odst. 1 písm. i), jelikož se novelou navýšila hmotná škoda na vozidle vzniklá v souvislosti s dopravní nehodou a tato obviněného příznivější právní úprava měla být nově aplikována. Správní orgán I. stupně se však dopustil závažného pochybení při posouzení právní kvalifikace předmětného jednání, pokud v napadeném rozhodnutí uvádí, že nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty podle § 22 odst. 2 písm. i), ale došlo k naplnění skutkové podstaty podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Již sama tato okolnost zakládá důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť byl uznán vinným částečně též za jednání, které sice nespadá pod ust. § 22 písm. a) až k) přestupkového zákona, ale které nespočívá ani v porušení zvláštního právního předpisu, tedy zákona o silničním provozu. V odvolání dále uváděl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou uvedena taková skutková zjištění, ze kterých prokazatelně vyplývá závěr, že předmětný poškozený automobil tov. zn. Škoda Fabia se choval jako vozidlo s právem přednosti jízdy a ze kterých by vyplynul závěr, že sám skutečně nedal vozidlu jedoucímu po hlavní pozemní komunikaci přednost v jízdě a že by tím naplnil přestupek ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích. Dále v odvolání uváděl skutečnosti, ze kterých dovozoval, že v řízení vypracovaný znalecký posudek nemohl sloužit jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť nebyl žádným způsobem vyrozuměn o ustanovení znalce a provedení důkazu znaleckým posudkem a v případě provede-li správní úřad důkaz bez předchozího vyrozumění účastníků řízení, aniž by hrozilo nebezpečí z prodlení, jedná se o důkazní prostředek získaný v rozporu se zákonem, který se v řízení nepoužije. Z těchto důvodů navrhl, aby odvolací orgán rozhodl o podaném odvolání tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu zruší a věc vrátí správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o podaném odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně výrokem I. změnil způsobem výše prezentovaným a

výrokem II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uváděl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků. Žalovaný dále popsal obsah spisové dokumentace, z časového a věcného hlediska posuzoval jednotlivé výhrady žalobce jako odvolatele. Pokud odvolatel ve svém odvolání namítal, že správní orgán I. stupně výrazněji nepromítl závěry odvolacího správního orgánu do svého nového rozhodnutí, k této výtce žalovaný uváděl, že původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odvolacím orgánem zrušeno především z toho důvodu, že bylo nepřezkoumatelné pro obvinění z mnoha porušení zákona o silničním provozu, přičemž tato obvinění nebyla nijak rozvedena ani konkretizována. V novém projednání správní orgán I. stupně vyhověl požadavku odvolacího správního orgánu a přiklonil se k jedinému porušení zákona o silničním provozu a to k porušení ust. § 41 odst. 7, podle kterého měl odvolatel povinnost umožnit bezpečný a plynulý průjezd vozidlu s právem přednosti v jízdě, které užívalo zvláštní výstražné světlo modré barvy. S odůvodněním tohoto porušení se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal, stejně tak jako s odůvodněním přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích. K další odvolací výtce, že výroková část napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvádí porušení ust. § 47 odst. 7 zákona o silničním provozu, žalovaný konstatoval, že tato výtku je důvodná, nicméně se jedná o zřejmou chybu v psaní, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K další výtce, ve které odvolatel namítal, že nemohl být uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, neboť jiného porušení zákona o silničním provozu se nedopustil, žalovaný správní orgán uváděl, že s touto výhradou se ztotožňuje. Zákon o přestupcích pro spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) požaduje porušení zvláštního zákona jiným jednáním, než které je uvedeno v ust. § 22 odst. 1 písm. a) až k). Vzhledem k tomu, že však porušení ust. § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu je již podřazeno ke spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona o přestupcích, není v daném případě již jiné jednání, které by bylo možné podřadit pod skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Z tohoto důvodu odvolací správní orgán vypustil z výroku napadeného rozhodnutí přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. V další části odůvodnění se žalovaný vyjadřoval k námitce žalobce o nezákonném postupu při provádění prokazování znaleckým posudkem a uváděl skutečnosti podpořené obsahem správního spisu dokládající, že správní orgán I. stupně se v tomto směru procesního pochybení nedopustil. Žalovaný dále uváděl výsledky hodnocení jednotlivých důkazů v řízení provedených, které přivedly žalovaného k tomu, že neměl pochybnosti o tom, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil tím, že nedal přednost vozidlu s právem přednosti v jízdě, které mělo zapnuté zvláštní výstražné světlo modré barvy, v důsledku čehož došlo ke střetu jím řízeného vozidla Volvo s vozidlem s právem přednosti v jízdě Škoda Fabia. Podle žalovaného žalobce zřejmě přehlédl vozidlo Škoda a z tohoto důvodu mu nedal přednost. Vzhledem k tomu, že však vozidlo Škoda Fabia přijíždělo po hlavní pozemní komunikaci a odvolatel přijížděl po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „stůj dej přednost v jízdě“, měl povinnost se na křižovatce přesvědčit, zda nějaké vozidlo nepříjíždí po hlavní pozemní komunikaci a tedy o vozidle Škoda Fabia věděl,

měl a mohl. Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, že *odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil*.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí na podkladě § 75 odst. 1 s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Žalobou napadené rozhodnutí krajský soud shledal nepřezkoumatelným.

Krajský soud vycházel z obsahu správního spisu dokládajícího, že na podkladě sdělení Městského úřadu v Tachově ze dne 8.4.2009 č.j. 5547/2008-ODSH-20 vedl tento správní orgán proti žalobci řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. V rámci takto vedeného řízení Městský úřad Tachov rozhodl, že žalobce je vinen jednáním, který ve výrokové části blíže specifikoval a současně rozhodl, že tímto jednáním spáchal přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích ve výši 2.500,- Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve výroku I. změnil uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odstranil zřejmou nesprávnost a citaci ustanovení „§ 47 odst. 7“ nahradil správným označením zákonného ustanovení „§ 41 odst. 7“ zákona o silničním provozu a současně tímto výrokem nahradil slovo „přestupky“ slovem „přestupek“ a slova „§ 22 odst. 1 písm. l)“ vypustil. Tímto výrokem I. žalovaný, oproti správnímu orgánu I. stupně, protiprávní jednání žalobce kvalifikoval jako jednání naplňující skutkovou podstatu jediného přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. zákona o přestupcích, kterého se žalobce měl dopustit při řízení vozidla nedáním přednosti v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě, podle zvláštního právního předpisu. Oproti obsahu tohoto výroku I., však žalovaný ve výroku II. rozhodl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku, ale výslovně v části, ve které byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8. a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč, se potvrzuje. Protikladnost obou výroků rozhodnutí žalovaného činí rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu jeho nesrozumitelnosti, neboť z výrokové části není patrná návaznost mezi jednáním kladeným žalobci za vinu a právní kvalifikací skutku, pro který žalobce byl v přestupkovém řízení obviněn. Vyličení protiprávního jednání, které je žalobci kladeno za vinu, stejně jako jeho právní kvalifikace, představují základní náležitosti rozhodnutí, které musejí být seznatelné z výrokové části rozhodnutí, která nabývá právní moci a stává se vykonatelnou. Výroková část rozhodnutí musí být natolik srozumitelná, aby byla způsobilá obstát bez dalšího výkladu a podat odpověď na to, zda bylo rozhodnuto o všech skutcích, které byly kladeny obviněnému za vinu a jakým způsobem byly skutky právně kvalifikovány. V přezkoumávaném případě nastala nesrozumitelnost přezkoumávaného rozhodnutí tím, že správní orgán I. stupně vedl vůči žalobci v řízení o dvou přestupcích a o těchto dvou přestupcích také rozhodl o vině a trestu a žalovaný správní orgán na jedné straně protiprávní jednání žalobce kvalifikoval jako skutek jediný, ale současně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil v části, kterou bylo rozhodnuto o tom, že žalobce spáchal přestupky dva. Tato nesrozumitelnost nebyla odstraněna ani odůvodněním žalovaného rozhodnutí, ve kterém je *in fine* konstatováno, že

žalovaný jako odvolací orgán projednávané odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Z těchto důvodů krajský soud bez nařízení jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který v řízení dosáhl úspěchu přiznává právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému tím ukládá povinnost zaplatit žalobci náklady řízení představované částkou 2.000,- Kč za uhrazený soudní poplatek, dále odměnu za právní zastoupení, za přípravu a převzetí zastoupení a za sepsání žaloby, tj. za 2 úkony právní pomoci, každý po 2.100,- Kč a za 2 rež. paušály, každý po 300,- Kč. Odměnu za právní zastoupení ve výši 4.800,- Kč navyšuje daň z přidaného hodnoty v základní sazbě 20%, tj. ve výši 960,- Kč. Celková náhrada nákladů činí 5.760,- Kč a její zaplacení bylo uloženo žalovanému ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci vydaného rozhodnutí.

Krajský soud konstatuje, že od 1.1.2012 nabývá účinnosti novela zákona 150/2002 Sb. soudního řádu správního a ve smyslu § 106 odst. 4 tohoto zákona se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Krajského soudu v Plzni. Lhůta je zachována i tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost směřující pouze proti rozhodnutí o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí je nepřipustná (§104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2011

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce